

Hudební a taneční fakulta akademie múzických umění

Malostranské náměstí 13, Praha 1, PSČ: 118 00, telefon 420 234 244 111

POSUDEK

OPONENTA DIPLOMOVÉ PRÁCE

Diplomová práce Petra Špačka nese název: FRANZ SCHUBERT A JEHO TVORBA PRO VIOLONCELLO SE ZAMĚŘENÍM NA SMYČCOVÝ KVINTET C DUR, OP. 163. Práce, která čítá celkem 47 stránek, je dobře a přehledně napsaná.

První kapitola je věnovaná životu Schuberta od dětství přes dospívání a různé tvůrčí období až do předčasné smrti geniálního skladatele. Na stránce 16 bych radši než „Společnost milovníků hudby“ viděl doslovný překlad Společnost přátel hudby (Gesellschaft der Musikfreunde). Na straně 20 vypadlo písmeno s, jelikož Schubertovo klavírní trio, op. 100, není napsáno v tónině E-dur nýbrž v Es-dur. A úplně dole na téže stránce je omylem uveden jako rok smrti 1829 místo 1828.

Druhá kapitola nám dává možnost nahlížet do obrovského díla Franze Schuberta. Je neuvěřitelné, že za tak krátký život stačil napsat téměř 1 000 skladeb, z toho přes šest set písní. Pan Špaček rozdělil Schubertovu tvorbu na podkapitoly: Písňová, orchestrální, klavírní, chrámová, jevištní a tvorba pro violoncello. Možná, že se mohl někde zmínit také o Notturmo Es-dur, D.897, pro klavírní trio. Skladbička sice nepatří do nejlepších ani do nehranějších děl Schuberta, ale violoncello má zde naprosto rovnocenný part s houslemi. Pro nástroj který je mezi violoncellisty známý pod jménem „arpeggione“ volil student pro mne nezvyklou formu: „arpeggiona“, takže se několikrát dočteme o sonátě pro arpeggionu! - no, nevím kde to vzal, zda je to správně, ale budiž! Když dál píše, že Robert Schumann použil téma z první věty ze sonáty pro arpeggione jako předlohu v úvodu svého klavírního koncertu, je to podle mě diskutabilní. Určitá podoba obou témat tady určitě je a mě to samotného napadlo, když jsem to téma hrál žertem obráceně. Ale je spíše otázka, zda Schumann sonátu pro arpeggione vůbec někdy slyšel. Pro zajímavost dodám, že nejen Metropolitním muzeu v New Yorku vlastní tento nástroj. Před léty mi bylo řečeno, že i Muzeum české hudby v Praze má ve svých sbírkách arpeggione. Ve snaze ověřit tuto informaci jsem se opakovaně snažil získat odpověď od zaměstnanců muzea na šest různých telefonních číslech a mailových adres. Dosud se mi nikdo neozval a tudíž toto tvrzení bohužel nemohu potvrdit.

V poslední, třetí kapitole je nám nejdříve představený Schubertův nádherný kvintet s dvěma violoncelly, op.163. Tady je dobře, že se pan Špaček také zmínil o jiných skladatelích kteří pro toto neobvyklé obsazení psali (Boccherini, Rejcha, Onslow). Následuje velmi konkrétní a logicky udělaný rozbor skladby a celá práce je dokončena dvěma podobiznami Schuberta a faksimilem rukopisu první strany jeho sonáty pro arpeggione a klavír.

Na straně 25 je chybné datum, místo 1916 má tam být 1816 a na straně 32 se 4 věty „... Kvintet C-dur... tonálních vztahů“ objevují hned dvakrát po sobě. Nicméně jsou to maličkosti jakož i opakovaně chybějící určitý člen „the“ v anglickém abstractu. Doporučil bych se v budoucnu více zaměřit na korekturu.

Za tuto práci navrhuji známku: A a doporučuji k obhajobě

V Mnichovicích 26.8.2020 Mikael Ericsson odb.as.